

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 129/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou Mgr. Stanislavou Liptákovou, Rozvojová 2, Košice, proti postupu Okresného súdu Košice I a jeho uzneseniam č. k. 39C/9/2020 z 27. apríla 2021 a č. k. 39C/9/2020 z 25. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci

1. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh doručenej ústavnému súdu 29. januára 2022 vyplýva, že sťažovateľ je v napadnutom konaní v postavení žalovaného vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Okresný súd uznesením č. k. 39C/9/2020 z 27. októbra 2020 (právoplatným 19. novembra 2020) konanie so súhlasom účastníkov prerušil na dobu šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia, teda do 19. mája 2021. Ešte pred uplynutím doby prerušenia konania žalobkyňa navrhla ďalšie prerušenie konania. Okresný súd prvým napadnutým uznesením (právoplatným 25. mája 2021) rozhodol opätovne o prerušení konania tentokrát na dobu troch mesiacov od právoplatnosti uznesenia.

2. Žalobkyňa 11. novembra 2021 podala návrh na pokračovanie v konaní. Sťažovateľ pre zmenu 30. septembra 2021 navrhol zastavenie konania. Okresný súd druhým napadnutým uznesením tento návrh na zastavenie konania zamietol s odôvodnením, že „*Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa podala návrh na pokračovanie v konaní v zákonom stanovenej lehote 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, tak ako to ustanovuje § 163 ods. 2 CSP, rozhodol súd tak ako je uvedené vo výroku uznesenia a návrh žalovaného na zastavenie konania zamietol.*“.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že žalobkyňa bez súhlasu sťažovateľa požiadala okresný súd o prerušenie konania o ďalšie tri mesiace, okresný súd ho nijako o podaní žalobkyne neinformoval, a tak v rozpore so zákonom prerušil konanie o tri mesiace. Lehota šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania z 27. októbra 2020 (prvé uznesenie o prerušení konania) podľa § 163 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) uplynula 19. mája 2020 bez toho, aby niektorá strana navrhla v konaní pokračovať, preto mal podľa neho správne okresný súd konanie už zastaviť.

4. Sťažovateľ tiež namieta aj nesprávne poučenie v napadnutých uzneseniach. Tvrdí, že podľa poučenia v napadnutých uzneseniach je možné proti nim podať odvolanie, no podľa § 357 písm. n) CSP je možné podať odvolanie iba v prípade prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP a rovnako je možné podať odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania podľa § 357 písm. a) CSP, teda nie proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie konania.

5. Sťažovateľ uviedol, že proti prvému napadnutému uzneseniu nepodal odvolanie, pretože je presvedčený, že podľa 357 písm. n) CSP je odvolanie neprípustné. Proti druhému napadnutému uzneseniu sťažovateľ podal odvolanie, i keď je presvedčený, že odvolanie je neprípustné.

6. Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté uznesenia a vec vrátiť na ďalšie konanie, priznať primerané finančné zadost'učinenie a náhradu trov konania.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému uzneseniu okresného súdu č. k. 39C/9/2020 z 27. apríla 2021:

7. Podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“) ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

8. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v poradí prvé napadnuté uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 25. mája 2021. Sťažovateľ tak ústavnú sťažnosť doručенú ústavnému súdu 29. januára 2022 podal po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) ZoÚS ako podanú oneskorene.

III.2. K napadnutému postupu a uzneseniu okresného súdu č. k. 39C/9/2020 z 25. novembra 2021:

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Porovnateľný obsah má aj právo podľa čl. 6 dohovoru.

11. Podľa § 163 ods. 1 CSP ak strany zhodne navrhnu prerušenie konania alebo zhodne navrhnu odročenie pojednávania, súd konanie preruší najmenej na tri mesiace.

12. Podľa § 163 ods. 2 CSP ak je konanie prerušené, súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví.

13. Ústavný súd za zjavne neopodstatnené považuje také ústavne sťažnosti, z ktorých už pri predbežnom prerokovaní vyplynie, že namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto potrebné považovať takú sťažnosť, pri ktorej pri predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil také porušenie označeného základného práva alebo slobody, ktoré by malo byť predmetom posudzovania po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

14. Ústavný súd v úvode upriamuje pozornosť na predmet prieskumu, ktorým nie je uznesenie o zastavení konania, ale o zamietnutí návrhu na zastavenie konania. Ústavný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na vlastnú judikatúru, podľa ktorej v konaniach o ústavných sťažnostiach ústavný súd zásadne preskúmava právoplatné rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej skončilo (IV. ÚS 361/2010), čo teda zjavne nie je prípad napadnutého uznesenia.

15. Základné práva na súdnu ochranu sú v zásade „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok. Skutočnosť, či napadnuté konanie alebo rozhodnutie vykazuje znaky spravodlivého procesu, závisí od celého konania a konečného rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Vo všeobecnosti platí, že nesprávne rozhodnutie procesnej povahy nemožno spravidla samo osebe kvalifikovať ako také pochybenie všeobecného súdu, ktoré by svojou intenzitou zakladalo možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek výrazne

sa môže účastníka konania dotknúť (III. ÚS 381/2016). Za určitých okolností možno dospieť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcim proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu procesnej povahy, no malo by ísť o rozhodnutie vyvolávajúce nenapraviteľný stav. Napadnuté uznesenie do okruhu takýchto rozhodnutí zaradiť nemožno, keďže v rámci rozhodovania o veci samej má sťažovateľ možnosť svoju predstavu o procesnom vybavení veci namietat'.

17. Za takýchto okolností aj keby postup súdu nebol správny, z ústavnoprávneho hľadiska je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená. Ústavný súd však poznamenáva, že zastavenie konania po márnom uplynutí doby prerušenia konania predpokladá, že strany sporu boli pasívne a neprejavili záujem o pokračovanie v konaní. V preskúmvanej veci však zo strany žalobkyne došlo k podaniu. Síce ním sledovala ďalšie prerušenie konania, no rozhodne sa nedá povedať, že bola úplne pasívna, naopak, jej podanie implicitne vyjadruje nesúhlas s tým, aby nastali dôsledky predpokladané podústavnou referenčnou normou § 163 ods. 2 CSP, teda aby došlo k zastaveniu konania po uplynutí prvej doby prerušenia konania.

18. Vo vzťahu k nesprávnemu poučeniu o prípustnosti odvolania proti napadnutému uzneseniu okresného súdu ústavný súd podotýka, že nesprávne poučenie účastníka konania o prípustnosti opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nezakladá procesnú legitímáciu jeho uplatnenia, keďže jeho prípustnosť je *ex lege* vylúčená. Ustanovenie § 362 ods. 3 CSP poskytuje účastníkom konania ochranu iba v prípade nesprávneho poučenia súdu o neprípustnosti odvolania, ktoré ale zákon pripúšťa. V takomto prípade je odvolateľ oprávnený podať odvolanie (opravný prostriedok) v (zo zákona) predĺženej trojmesačnej lehote plynúcej od doručenia odvolaním napadnutého rozhodnutia.

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2022

Peter Straka
predseda senátu